

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110212903 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е въз основа на постъпила жалба от Д. К. С., ЕГН ***** срещу наказателно постановление № 520329/2023 от 30.03.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община Д. Б., с което за нарушение на чл.18, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НАРЕДБА за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО), на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.49 от НРУПОГТТСО.

С жалбата се иска отмяна на атакуваното НП, тъй като в производството били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се неяснота при описание на нарушението, като се оспорва и положеният подпис на наказващия орган.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея доводи за отмяна на атакуваното НП. Сочи, че приложим в случая бил Законът за автомобилните превози, а не наредбата на Столична община, а освен това кметът не можел да възлага правомощията за издаване на НП на други лица. Претендира разноси.

Процесуалният представител на АНО оспорва депозираната жалба и моли за потвърждаване на наказателното постановление. Заявява, че нарушението било доказано по категоричен начин и нямало допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.03.2023 г. срещу жалбоподателката Д. К. С. бил съставен АУАН № 520329 за това, че на същата дата в 19:40 часа пътувала в град София, в автобус за обществен превоз на пътници на масовия градски транспорт на Столична община с № 413, в посока към метростанция „Г. М. Д.“, като след спирка „УНСС“ и при проверка от контролор по редовността на пътниците, жалбоподателката С. била без редовен превозен документ. Последната отказала да закупи и карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците.

Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, след което бил предявен на нарушителката, която го подписала без възражения. Нарушението било квалифицирано по чл.18, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 520329/2023 от 30.03.2023 г., с което за нарушение на чл.18, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО, на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.49 от НРУПОГТТСО.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява единствено от съставения АУАН, тъй като свидетелите Г. А. и С. Б. не можаха изобщо да си спомнят за случилото се, дори след предявяването на акта. Поради това съдът намира, че показанията на свидетелите не допринасят за изясняване на релевантните факти, включени в предмета на доказване по делото, относно обстоятелството има ли извършено нарушение, в какво се състои то и кой е неговият автор. Свидетелите потвърждават съставянето на АУАН (респ. подписването му като свидетел), но нито един от тях не пресъздава каквито и да било релевантни спомени във връзка с твърдения превоз без редовен превозен документ и отказа на С. за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, дори след предявяването и запознаването с процесния АУАН. Свидетелите не можаха да депозират по-подробни показания, от които съдът да извлече данни относно обстоятелствата, при които е извършено посоченото в АУАН и НП нарушение. Потвърждаването на факта за съставяне на АУАН, полагане на подпис като актосъставител или свидетел на нарушението, не може да замести необходимостта от приобщаване на такива доказателства, от които да се извлекат данни за всички елементи от състава на твърдяното нарушение (от обективна и субективна страна). Ето защо от техните показания съдът установи единствено авторството на АУАН и подписването му от свидетеля Б., но не извлече информация относно твърдяното нарушение. Актосъставителят и свидетелят по акта изрично заявиха, че нямат никакъв спомен от конкретния случай. Самият АНО, в чиято тежест е доказването на административното обвинение, също не ангажира допълнителни доказателства за установяване на административното нарушение, освен

представения по делото АУАН. Същият обаче не може да се ползва с доказателствена сила, тъй като служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК, към който препраща ЗАНН. Съставеният АУАН доказва единствено, че на процесната дата актосъставителят Г. А. е съставила срещу жалбоподателката Д. С. акт за установяване на административно нарушение за извършено такова по чл.18, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО, но дали действително нарушението е било извършено остана недоказано, понеже тези факти не могат да се извличат само и единствено от съставения АУАН.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателката, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, прие от правна страна следното:

В хода на производството не бяха събрани доказателства, установяващи извършването на нарушението от страна на жалбоподателката Д. С.. Действително в преценката си дали да издаде наказателното постановление, АНО се основава на фактическите констатации, посочени в АУАН. При оспорване на издаденото НП, по силата на чл.14, ал.2 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, в съдебното производство тези констатации обаче нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в т.7 от Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС. Съставеният АУАН няма доказателствена сила за описаните в него обстоятелства до доказване на противното, като дори да имаше подобна разпоредба, каквато се съдържа примерно в ЗДвП, то това правило се прилага единствено във фазата на административното доказване пред АНО, но не и в съдебната фаза пред съда, където се прилагат правилата на НПК, понеже тази разпоредба противоречи на един от основните принципи в НПК, застъпен в чл.14, ал.2 и гласящ, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Друг основен принцип е този за невиновност, застъпен в чл.16 от НПК, съгласно който нарушителят следва да се счита за невинен до установяване на противното с влязъл в сила правораздавателен акт. Приемането на становище, че съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното, би означавало да се наруши посоченият принцип и да се приема, че след като срещу нарушителя е съставен АУАН, то той е виновен в извършването на посоченото в него нарушение, освен ако това не се обори от други доказателства по делото.

Съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като дава възможност на наказващия орган да посочи допълнителни доказателства, извън тези посочени в НП, в подкрепа на обжалваното постановление. Съдът намира, че в процесния случай не се събраха доказателства, сочещи жалбоподателката С. като извършител на вмененото ѝ административно нарушение, а именно да е пътувала без редовен превозен документ и да е отказала закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. Единствено чрез съставения АУАН не може да се установи твърдяното нарушение, понеже както беше посочено по-горе, същият няма доказателствена сила относно обстоятелствата, касаещи случилото се – време,

място, начин на извършване на нарушението и лицето, което го е извършило, тъй като той служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК. Съдът разпита непосредствено актосъставителя Г. А. и свидетеля по акта С. Б., но и двамата не успяха да изложат релевантни факти, свързани с твърдяното нарушение. По делото не се събраха каквито и да било доказателства в подкрепа на издаденото НП, поради което и предвид обстоятелството, че вмененото на жалбоподателката нарушение остана недоказано, атакуваното НП следва да бъде отменено.

Освен това трябва да се посочи, че за пътуване в моторно превозно средство за обществен превоз, каквото е и автобус № 413, без редовен превозен документ, санкция освен в НРУПОГТТСО е предвидена и в чл.101, т.1 от Закона за автомобилните превози, който предвижда, че пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба от 10 до 50 лева - за превози по общинските транспортни схеми, поради което според съда АНО неправилно е приложил санкционната разпоредба на чл.49 от НРУПОГТТСО. Последната намира приложение единствено в хипотезата на чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО, тоест предвидената санкция се налага на пътник, който е отказал да закупи билет за еднократно пътуване, продаван от контролър по редовността на пътниците, но пък за да се стигне до закупуване на такъв билет, то задължително изискване е да се установи, че пътникът пътува без редовен превозен документ или с нередовен такъв. Следователно се касае за сложен фактически състав на нарушението, който изисква на първо място пътникът да е без редовен превозен документ или с нередовен такъв, след което да откаже да закупи билет за еднократно пътуване, продаван от контролър по редовността на пътниците. В случая обаче, за такова нарушение, а именно пътуване без редовен превозен документ, е предвидена санкция в чл.101 от Закона за автомобилните превози. Следователно са налице два нормативни акта – закон и подзаконов нормативен акт (Наредба), които уреждат една и съща материя, поради което и съгласно Закона за нормативните актове, то следва да бъде приложен този, който е от по-висока степен, а именно Законът за автомобилните превози. Действително Наредбата има ограничен териториален обхват само на територията на Столична община, но пък от своя страна Законът за автомобилните превози има териториален обхват на територията на цялата страна, което включва и територията на Столична община, тоест на тази територия обхватът им се припокрива. След като териториалният обхват се припокрива по отношение територията на Столична община, а действието на Наредбата не изключва действието на Закона в рамките на тази територия, то следва да бъде приложен именно по-високият по степен нормативен акт – Законът за автомобилните превози. Предвид на това жалбоподателката неправилно е била санкционирана по реда на чл.49 от НРУПОГТТСО, вместо да понесе административнонаказателна отговорност по чл.101, т.1 от Закона за автомобилните превози (в този смисъл е и практиката на касационните състави на АССГ - Решение по КАНД № 1216/13 г.; Решение по КАНД № 4231/14 г.; Решение по КАНД № 7242/13 г.; Решение № 7927 от 18.12.2014 г. по КАНД № 4912/2014 г.; Решение № 7926 от 18.12.2014 г. по КАНД № 4909/2014 г. и Решение № 7281 от 28.11.2014 г. по КАНД № 5435/2014 г.). Независимо, че размерът на санкцията, посочен в чл.49 от НРУПОГТТСО съвпада с максималния размер на наказанието,

предвиден в чл.101, т.1 от Закона за автомобилните превози, то не отпада задължението да се наложи наказанието на основание по-висшестоящия нормативен акт – Закона за автомобилните превози, а не на основание Наредбата на Столична община, съобразно изложените по-горе аргументи. От друга страна в Наредбата е определено фиксирано наказание, което не може да е по-малко от 50 лева, а съгласно Закона за автомобилните превози глобата би могла да е и 10 лева. Поради тази причина и ако приложи Наредбата, съдът не може да намали размера на наказанието, което би могъл да стори при наложена на основание чл.101, т.1 от Закона за автомобилните превози санкция.

Мотивиран от изложеното, съдът намира, че за установеното нарушение е приложена неправилна санкционна норма, което води до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление и също е основание за неговата отмяна.

Предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въз основа на представените доказателства става ясно, че жалбоподателката е заплатила на адвокат К. С. от САК уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 400 лева, като това е станало в брой при подписване на договора на 12.09.2023 г. Съдът намира, че не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение, тъй като първо няма направено възражение в тази насока от страна на наказващия орган за прекомерност на претендираните разноски, а освен това, с оглед представените доказателства досежно реалното заплащане, то възнаграждението не надхвърля размера на минималното такова, дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, което е именно 400 лева. От друга страна адв. С. се яви и в двете открити съдебни заседания, в които бяха разпитани двама свидетели и едно вещо лице, а преди това е изготвил и въззивната жалба. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателката следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, който е и доказателство за реалното заплащане на уговореното възнаграждение.

В случая съдът е направил разноски от бюджета си за заплащане на възнаграждение на вещото лице, което е изготвило назначената графическа експертиза. Съгласно разпоредбата на чл.84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс. Според чл.190, ал.1 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата. Понятието „държава“ е използвано в широкия смисъл на думата, като държава са както съдебните органи, така и Столична община, която е

самостоятелно юридическо лице и осъществява местната власт. В случая обаче, съдът намира, че не следва да бъде ощетяван бюджетът на съдебната власт за сметка на общинския бюджет и в частност на Столична община, тъй като макар и част от понятието държава в широкия смисъл на думата, то се касае за структури към отделни власти – съдебна и местна, които имат самостоятелни и независими бюджети. След като Столична община е предприела действия по наказване на нарушителя, но издаденото НП е незаконосъобразно, то именно този орган следва да понесе разноските, сторени във връзка с действията му, които са довели до настоящото дело. Както при потвърждаване на издадено НП разноските се понасят от жалбоподателя, така и при отмяната му наказващият орган следва да възстанови на съда по бюджета на съдебната власт направените разноски за изготвяне на експертиза в размер на 304,20 лева. Освен това и в чл.143, ал.1 от АПК е посочено, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ, което е още един аргумент в полза на застъпеното становище. Предвид на това, Столична община следва да бъде осъдена да заплати по сметка на СРС посочената сума в размер на 304,20 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 520329/2023 от 30.03.2023 г., издадено от заместник-кмет на Столична община Д. Б., с което за нарушение на чл.18, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НАРЕДБА за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО), на Д. К. С., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.49 от НРУПОГТТСО.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична община да заплати на Д. К. С., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателката разноски в производството за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати по сметка на РС-София сумата от 304,20 /триста и четири лева и двадесет стотинки/ лева, представляваща сторени по делото разноски за възнаграждение на вещото лице.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____